

Den FÖRSVUNNA JACKAN

Sheila Kindred

Baserad på en sann berättelse

"Jag, Herren, förlåter den jag vill förlåta, men av er krävs det att ni förlåter alla människor"
(L&F 64:10).

"Mamma, min jacka är borta!" sa Brad. Det var dags att åka hem från kyrkan, men Brad kunde inte hitta sin jacka på klädstången.

"Är du säker på att det var där du hängde upp den?" frågade mamma.

"Ja. Den var precis här." Brads jacka var klarblå och röd. Den var svår att missa.

"Den kanske blev flyttad. Vi tittar på andra platser i möteshuset", sa pappa.

Mamma, pappa och Brad delade på sig och letade i olika rum. De tittade i lådan med borttappade saker, i sakramentssalen, i Brads klassrum för Söndagsskolan, i primärrummet och på varje klädstång. De tittade till och med på toaletterna, men de hittade inte jackan.

"Någon tog den förmodligen av misstag. Jag är säker på att de lämnar tillbaka den nästa vecka så snart de inser att det inte är deras", sa pappa.

"Under tiden kan du ha din gamla jacka", sa mamma.

Brad grimaserade. Han tyckte inte om sin gamla jacka. Den var tunn, urblekt och för liten för honom. Han gillade hur hans nya röda och blå jacka fick honom att se ut som en superhjälte.

"Någon såg förmodligen hur cool min jacka är och stal den", tänkte Brad. Hur kunde det hända i kyrkan? Alla här skulle ju vara ärliga. Brad tänkte inte låta tjuven komma undan. Han hade en plan. Nästa söndag skulle han titta noga för att se vem som hade hans jacka på sig. Han skulle ta den tillbaka och ropa: "Stopp där, din tjuv!" Personen skulle ångra att han eller hon någonsin hade tagit den.

Brad kunde knappt vänta till söndagen när han kunde sätta sin plan i verket. Men på söndagen var det för varmt för att ha en jacka på sig, och även söndagen därpå.

Och den tredje söndagen tittade Brad sig misstänksamt omkring i Primär på alla pojkarna och undrade vem som hade stulit hans jacka. Var det den långa pojken? Eller kanske var det en flicka? Han kände att han inte kunde lita på någon. Brad tyckte inte om den känslan.

Efter mötena sprang Brad runt i kyrkan och såg familjer ta på sig sina jackor. Men han såg inte sin jacka någonstans. Han tittade till och med i lådan med borttappade saker igen ... men ingen jacka. Var kunde den vara?

På vägen hem kom Brad på en ny plan. Han skulle be. Han visste att hans himmelske Fader kunde hitta sådant som hade kommit bort. Den kvällen bad Brad och sa: "Himmelske Fader, snälla, tala om vem som tog min jacka. Jag vill ha tillbaka den."

Brad väntade på att han skulle komma att tänka på tjuvens namn eller ansikte. Men i stället började han tänka på sin vän Carl. Brad satt ofta bredvid Carl i Primär. De skojade och skrattade mycket tillsammans. Men Carl hade inte varit i kyrkan på några veckor. Brad saknade honom.

Tänk om det var Carl som hade tagit hans jacka! Kanske trodde Carl att Brad inte skulle vara hans vän längre och var rädd för att komma till kyrkan. Brad ville att Carl skulle komma till kyrkan igen. Om Carl hade tagit hans jacka, bestämde Brad, skulle han inte vara arg på honom. Han skulle förlåta honom.

Brad klättrade upp i sängen och kände sig bättre till mods.

Carl var inte i Primär på söndagen, men en ny pojke var där. Han hade på sig en röd- och blårandig slips.

"Cool slips", sa Brad och satte sig bredvid pojken. "Den får dig att se ut som en superhjälte."

Pojken log.

Brad log också. Han tittade inte efter tjuvar längre. Han tittade efter vänner. ●

Författaren bor i Iowa, USA.